

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2320	Τὸ Γενέσιον τῆς Θεοτόκου Τρίτη 8 Σεπτεμβρίου 2020	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Μπορεῖ μία στεῖρα νὰ γεννήσῃ;

Μεγάλη ἑορτὴ καὶ πανηγυρὶ ἔχουμε σήμε-
ρα, ἀδελφοί μου. Ἐορτάζουμε τὸ **Γενέ-
σιον** (δηλαδὴ τὰ γενέθλια, τὴ γέννησι) **τῆς ὑ-
περαγίας Θεοτόκου**. Γι' αὐτὸ ἀγάλλεται καὶ
χαίρει σήμερα ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ.

Εἶνε χαρακτηριστικὴ ἡ ἐξῆς λεπτομέρεια.
Παρατηροῦμε, ὅτι **στὴν Ἐκκλησίᾳ δὲν ἐορτά-
ζονται γενέθλια**. Ἡμέρα μνήμης καὶ τιμῆς κά-
θε ἁγίου εἶνε ὄχι ὅταν γεννήθηκε ἀλλὰ ὅταν
ἀπέθανε, ὅταν δηλαδὴ ἔφυγε πιά ἀπὸ τὴν
πρόσκαιρη τούτη ζωὴ –μὲ θάνατο εἴτε φυσικὸ
εἴτε βίαιο - μαρτυρικὸ– καὶ εἰσῆλθε στὴν αἰ-
ωνιότητα. Τί φανερώνει αὐτό· ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία
ἀποδίδει μεγάλη ἀξία ὄχι στὴν ἀρχὴ τῆς ἐπι-
γείου ζωῆς ἀλλὰ στὸ τέλος, ὅταν δηλαδὴ μὲ
τὴν ἐκδημία **ἀρχίζει γιὰ τὸν ἄνθρωπο ἢ ἄλλη
ζωή, ἢ αἰώνιος, ἢ πραγματικὴ**. Γι' αὐτὸ στὴν
ὀρθόδοξο Ἀνατολὴ δὲν ὑπῆρχε συνήθεια νὰ
ἐορτάζουν γενέθλια τοῦ παιδιοῦ. Στὰ χρόνια
τῆς τουρκοκρατίας ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτω-
λὸς δίδασκε τοὺς σκλαβωμένους προγόνους
μας γιὰ τὰ παιδιά τους, πῶς νὰ ἐορτάζουν τὴν
ὀνομαστικὴ τους ἑορτὴ τιμώντας τὴ μνήμη
τοῦ ἁγίου τους. Ἡ συνήθεια τῶν γενεθλιῶν
μας ἤρθε τὰ νεώτερα χρόνια ἀπὸ τὴ Δύσι.

Ἐνῶ ὅμως στὴν Ὁρθοδοξία κατὰ κανόνα
δὲν ἐορτάζονται γενέθλια, σήμερα τί βλέπου-
με; Μία **ἐξαίρεσι**· τιμᾶται τὸ **Γενέσιον** τῆς ὑ-
περαγίας Θεοτόκου. Γεννᾶται λοιπὸν ἡ ἀπο-
ρία· γιατί στὴν Παναγία ἢ Ἐκκλησία τιμᾶ ὄχι
μόνο τὴν Κοίμησί της (στὶς 15 Αὐγούστου) ἀλ-
λὰ καὶ τὴ Γέννησί της (σήμερα 8 Σεπτεμβρίου);
Ἡ ἀπάντησις εἶνε, ὅτι **ἡ γέννησι τῆς Παναγίας
συνδέεται μὲ τὴν σωτηρία ὅλου τοῦ κόσμου**· τὸ
ὅτι γεννήθηκε ἡ Παναγία προμηνύει, ὅτι ἐγγί-
ζει ὁ καιρὸς, φτάνει πλέον «τὸ πλήρωμα τοῦ
χρόνου» (Γαλ. 4,4), γιὰ νὰ γεννηθῇ ὁ σωτήρας τῆς
ἀνθρωπότητος, ὁ Χριστὸς. (Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο,
ἐπειδὴ δηλαδὴ καὶ τότε προμηνύεται ἡ ἔλευ-
σις τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, τιμᾶται κατ' ἐξαίρε-
σιν καὶ ἡ γέννησι ἐνὸς ἄλλου μεγάλου ἁγίου,

τοῦ τιμίου **Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάν-
νου** ἢ σύλληψίς του στὶς 23 Σεπτεμβρίου καὶ
ἡ γέννησί του στὶς 24 Ἰουνίου). Αὐτὰ εἶνε τὰ
χαρμόсуна προανακρούσματα τῆς θείας προ-
νοίας, ὅτι ἔρχεται ὁ Λυτρωτής! Γι' αὐτὸ ἡ Ἐκ-
κλησία μας ψάλλει σήμερα· «*Ἡ γέννησίς σου,
Θεοτόκε, χαρὰν ἐμήνυσε πάση τῇ οἰκουμένῃ·
ἐκ σοῦ γὰρ ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύ-
νης, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν...*» (ἀπολυτικ.).

**Οὐράνια καὶ ἐπίγεια ἔχουν χαρὰ καὶ ἀγαλλί-
ασι** σήμερα. Χαίρονται οἱ δυνάμεις τῶν ἀσω-
μάτων, γιὰ τὴν γεννᾶται ἡ βασίλισσα τῶν ἀγγέ-
λων. Χαίρονται οἱ προφῆτες, γιὰ τὴν γεννήθηκε
ἐκείνη γιὰ τὴν ὁποία οἱ ἴδιοι τόσα καὶ τόσα εἶ-
χαν προφητεύσει καὶ τώρα ὅλα αὐτὰ ἐπαλη-
θεύονται. Χαίρονται ὁ Ἄδὰμ καὶ ἡ Εὐὰ, γιὰ τὴν
γεννήθηκε ἐκείνη ποὺ θὰ συντρίψῃ τὴν κεφα-
λὴ τοῦ ὄφεως καὶ πραγματοποιεῖται ἡ ὑπόσχε-
σις τοῦ πρωτευαγγελίου (βλ. Γέν. 3,15). Χαίρονται
σήμερα οἱ θεοπάτορες Ἰωακείμ καὶ Ἄννα, οἱ
γονεῖς τῆς Θεοτόκου, γιὰ τὸ ὄχι μόνο ἀπαλλά-
χθηκαν ἀπὸ τὸ ὄνειδος τῆς ἀτεκνίας ἀλλὰ ἀ-
ξιώθηκαν νὰ γίνουν καὶ οἱ ἄμεσοι πρόγονοι (ὁ
παπποῦς καὶ ἡ γιαγιά) τοῦ Χριστοῦ.

Ἄς χαροῦμε λοιπὸν κ' ἐμεῖς, ὄχι βέβαια μὲ
τὴν πρόσκαιρη κοσμικὴ χαρὰ τῶν ἀμαρτωλῶν
ἀλλὰ μὲ τὴν **ἀμάραντη πνευματικὴ χαρὰ** τῶν εὐ-
σεβῶν Χριστιανῶν. Γιὰ νὰ δοκιμάσουμε ὅμως
τὴ χαρὰ αὐτὴ, πρέπει νὰ προσέξουμε ἰδιαιτέ-
ρως τὴ σημερινὴ ἑορτὴ καὶ νὰ διδαχθοῦμε.

Πολλὰ καὶ μεγάλα εἶνε, ἀδελφοί μου, τὰ **δι-
δάγματα** ποὺ μπορούμε νὰ πάρουμε σήμερα.

● Τὸ πρῶτο δίδαγμα εἶνε, ὅτι **γυναίκα σώζει**
τὸν κόσμον, τὸν ὁποῖο καὶ **γυναίκα κατέστρεψε**.
Ἐκείνη ποὺ κατέστρεψε τὸν κόσμον εἶνε ἡ **Εὐὰ**.
Ἦταν μέσα στὸν παράδεισο, ἀπολάμβανε ὅλα
τ' ἀγαθὰ. Ἡ ἀπάτη ὅμως τοῦ διαβόλου καὶ ἡ
δικὴ της παρακοὴ στὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ τὴν
ἔκαναν ν' ἀπλώσῃ τὸ χέρι καὶ ν' ἀγγίξῃ τὸν ἀ-
πηγορευμένο καρπὸ, καὶ ἐν συνεχείᾳ παρέ-

συρε και τον άντρα της στην παράβασι. Έτσι εξ αιτίας της Εύας όλο το ανθρώπινο γένος βρέθηκε μέσα στο δίχτυ του πονηρού και έξω από τον παράδεισο. Εκείνη λοιπόν τή συμφορά έρχεται να διορθώσει ή Παναγία που γεννᾶται σήμερα. Γυναίκα μᾶς έβγαλε από τον παράδεισο, και γυναίκα γεννᾶ τον Σωτήρα που μᾶς επαναφέρει στον παράδεισο. Η Εύα τότε παρήκουσε, ή Παναγία τώρα υπήκουσε κατά πάντα στο θέλημα του Κυρίου. Γι' αυτό σήμερα εορτάζουμε με μεγάλη χαρά και αγαλλίασι τή γέννησί της.

Γυναίκες που μ' ακούτε· **μιμηθήτε τήν υπακοή τής Παναγίας**, όχι τήν παρακοή τής Εύας. Από σᾶς εξαρτάται να γίνη ό κόσμος ή παράδεισος ή κόλασι. Ναί, παράδεισος γίνεται τό σπίτι όταν ή γυναίκα είνε υποταγμένη στον Κύριο, και κόλασι όταν είνε προπετής και ανυπότακτη. Προτιμότερο, λέει ή Γραφή, να ζή κανείς στην έρημο με τὰ θηρία, παρά με γυναίκα θυμώδη έριστική και γλωσσοῦ (βλ. Παροιμ. 21,19· πρβλ. Σ.Σειρ. 25,20).

Τί τὰ θέλετε· εἰν πάσχη σήμερα ή ανθρωπότης, πάσχει εἰν πολλοῖς εξ αιτίας τῶν γυναικῶν που θέλουν **πολυτέλεια**· και ή πολυτέλεια φέρνει ακρίβεια, ή ακρίβεια φέρνει στέρησι και πείνα, ή πείνα φέρνει θάνατο. Πόσα δέν ξοδεύουν οἱ γυναίκες για να στολιστοῦν, τή στιγμή που ἄλλοι πεινοῦν και πεθαίνουν!

Ω Θεέ μου! όταν βλέπω μέσα στον παράδεισο τήν Εύα ν' απλώνη τό χέρι στον απηγορευμένο καρπό, λέω· ή γυναίκα καταστρέφει τον κόσμο. Όταν βλέπω τήν Παναγία στολισμένη με όλες τις ἀρετές, λέω· ή γυναίκα σώζει τον κόσμο. **Η γυναίκα γεννᾶ και ανατρέφει εἴτε τούς κακούργους εἴτε τούς ἁγίους.**

Τό πρώτο λοιπόν δίδαγμα· **πόσο σημαντικός είνε ό ρόλος τής γυναίκας.**

● Τό δεύτερο· **πόσο μεγάλη είνε ή δύναμι τής προσευχῆς.** Σκεφθήτε· οἱ γονεῖς τής Παναγίας, ό Ίωακείμ και ή Άννα, ήταν ἄτεκνοι και γέροντες ἤδη. Δέν ἤλπιζαν πλέον να κάνουν παιδί. Και εἶχαν μεγάλη λύπη για τήν ἄτεκνία τους. Πίστευαν όμως στο Θεό και συνέχιζαν να τον παρακαλοῦν· χρόνια ολόκληρα προσεύχονταν. Και τό ἀποτέλεσμα· ὕστερα από πολυετείς προσευχές ό Κύριος ἀποφάσισε να πραγματοποιήσει τήν ἐπιθυμία τους. Ήταν ή ἡμέρα που προσεύχονταν ό μὲν Ίωακείμ ἐπάνω στο βουνό, ή δὲ Άννα στον κήπο του σπιτιού τους· κι όταν ό Ίωακείμ ἐπέστρεψε στο σπίτι σε λίγες μέρες ή Άννα ἔμεινε ἔγκυος και σε ἐννέα μήνες γέννησε τήν Παναγία μας.

Όταν προσεύχεται με πίστι ό δίκαιος, ό ὑπάκουος πιστός, τότε ό Θεός ἀκούει τήν προσευ-

χή του. Κ' εμεῖς λοιπόν ἄς προσευχώμαστε με βεβαιότητα, με πόθο, με δάκρυα. **Προσεύχεσθε, ἄδελφοί μου!** Η προσευχή είνε δύναμις μεγάλη. Ό,τι δέν μπορεί να κάνει όλος ό κόσμος, τό κάνει ή θερμή και πιστή προσευχή. Με τήν προσευχή του ό προφήτης Ἡλίας δέν ἔκλεισε για τρία χρόνια τον οὐρανό κ' ἔγινε ἀνομβρία, και πάλι με τήν προσευχή του τον ἀνοιξε κ' ἔβρεξε; Έτσι κι ό Ίωακείμ με τήν Άννα εἶδαν, **ότι μπορεί και ή στείρα να γεννήση!** ● Ἄλλὰ πόσο ἄλλαξαν σήμερα τὰ πράγματα! Τότε όλα τὰ ζεύγη **παρακαλοῦσαν να τούς δοθῆ παιδί**, γιατί τό θεωροῦσαν εὐλογία Θεοῦ. Δός μου παιδί, Κύριε, ἔλεγε ή γυναίκα, εἰδάλως, προτιμότερο να πεθάνω. Σήμερα τί λένε; **Φοβοῦνται τό παιδί**, λές και είνε συμφορά· τό θεωροῦν σαν κατάρρα!

Υποταχθήτε, ἄδελφοί μου, στο Θεό, **ἀφῆστε να ρυθμίση Ἐκεῖνος** τήν οἰκογένειά σας.

● Τέλος ἕνα δίδαγμα θεολογικό. Ἐξετάζεται τό ζήτημα· **γιατί ή Παρθένος Μαρία να γεννηθῆ από γυναίκα στείρα;** Και ή ἀπάντησις είνε·

✓ γεννήθηκε από στείρα, διότι, ἀφοῦ ολόκληρη ή ζωή της ἦταν μία ἀλυσίδα από θαύματα, **με θαῦμα ἔπρεπε να γίνη και ή ἀρχή της**, ή γέννησι τής Θεοτόκου·

✓ γεννήθηκε ἐπίσης από στείρα, διότι ό Κύριος ἤθελε να διδάξη ότι, ὅπως ή Άννα ἦταν στείρα, ἔτσι και **όλη ή ανθρωπότης ἦταν στείρα**, δέν εἶχε να παρουσιάση καρπούς που ζητάει ό Θεάνθρωπος από τό πλάσμα του τον ἄνθρωπο. Ζητοῦσε, μα δέν εὔρισκε τίποτα. Ήταν σαν ἕνα πρόβατο στέργο, που δέν χρησιμεύει παρά μόνο σαν σφάγιο· ἦταν σαν ἕνα δέντρο ἄκαρπο, κατάλληλο μόνο για καυσόξυλα· ἦταν σαν μία γῆ ὅπου δέν φυτρώνει τίποτε ἄλλο ἐκτός από ἀγκάθια που θέλουν ξερρίζωμα και πέταμα στη φωτιά. Όταν ὁμως ἦρθε στη γῆ ό Χριστός, τότε ἄρχισε ή καρποφορία· φύτεψε τον σπόρο τον ἐκλεκτό και ἦρθαν οἱ εὐλογημένοι καρποὶ τής Ἐκκλησίας· ή μετάνοια, ή ἀγάπη, ή εἰρήνη, ή δικαιοσύνη, ή ἀγνότης..., ή βασιλεία του Θεοῦ ἐπὶ τής γῆς!

* * *

Άς φέρουμε κ' εμεῖς, ἄδελφοί μου, καρπό πίστεως. Όπως ή στείρα Άννα γέννησε τήν Παναγία, ἔτσι και **ή στείρα ψυχή μας να καρπίση**. Τὰ ἄκαρπα δέντρα ό γεωργός τὰ ξερρίζώνει· και χριστιανό που δέν ἔχει καρπό πίστεως και ἀρετῆς ό δίκαιος Κριτής θα τον ἀπορρίψη. Άς ξερριζώσουμε από μέσα μας τὰ βᾶτα και τ' ἀγκάθια τής ἀμαρτίας, και ἄς σπειρούμε τον οὐράνιο σπόρο του Χριστοῦ.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΑΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2322	Ἦψωσις τοῦ τιμίου Σταυροῦ Δευτέρα 14 Σεπτεμβρίου 2020	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

«Ἐν τούτῳ νίκα»

Ἐν τούτῳ νίκα! Αὐτὴ τῆ φράσι, ἀγαπητοί μου, εἶδε στὸν οὐρανὸ μέρα - μεσημέρι ὁ **Μέγας Κωνσταντῖνος**, ὁ πρῶτος Χριστιανὸς βασιλεὺς, γραμμένη με ἀστέρια ἐπάνω ἀπὸ τὸν φωτεινὸ σταυρό, ποὺ ἔλαμπε σὰν τὸν ἥλιο, μεγάλος ἔκπαγλος θαυμαστός. Λίγο - πολὺ **ἡ ἱστορία τοῦ γεγονότος** αὐτοῦ εἶνε γνωστή, ἀλλ' ἐπειδὴ συνδέεται με τῆ σημερινῆ ἑορτῇ ἀξίζει νὰ τὴν ὑπενθυμίσουμε.

Ἐξεστράτευε κατὰ τοῦ Μαξεντίου, φοβεροῦ ἐχθροῦ τῶν Χριστιανῶν ποὺ βασίλευε τότε στὴ Ῥώμη. Τὸ δικό του στρατεύμα μπροστὰ στὸν πολυάριθμο στρατὸ τοῦ ἀντιπάλου του ἦταν μικρό. Πρὸς στιγμὴν δειλιάζει. Γιατὶ καὶ οἱ μεγαλύτεροι ἄνδρες ἔχουν τὶς δύσκολες στιγμὲς τους. Ἀλλὰ ὁ Θεός, με μία νυκτερινὴ πρῶτα ἐμφάνισί του καθ' ὕπνον κ' ἐπειτα στὴν ἀκμὴ τῆς ἡμέρας με τὸ λαμπρὸ ἐκεῖνο οὐράνιο ὄραμα τοῦ τιμίου σταυροῦ καὶ τὴν ἐπιγραφή **«Ἐν τούτῳ νίκα»** τὸν ἐνισχύει καὶ τὸν κραταιώνει. Ὁ Κωνσταντῖνος **παίρνει θάρρος**. Κατασκευάζει τὸ πρῶτο χριστιανικὸ λάβαρο με τὸ σταυρὸ ὅπως τὸν εἶδε, γιὰ νὰ προηγήται τοῦ στρατεύματός του. Μεταβάλλει ἔτσι τὸ στρατὸ του ἀπὸ εἰδωλολατρικὸ σὲ χριστιανικὸ, καὶ προχωρεῖ πρὸς τὴ Ῥώμη. Πέφτει σὰν κεραυνὸς ἐναντίον τοῦ Μαξεντίου καὶ τὸν νικᾷ σὲ μάχη ποὺ ἔγινε κοντὰ στὴ Μουλβία γέφυρα τοῦ Τιβέρεως. Ἐν συνεχείᾳ, με τὸν τίμιον σταυρὸ πάντα νὰ προπορεύεται, βαδίζει· κι ἀπὸ νίκη σὲ νίκη κι ἀπὸ θρίαμβο σὲ θρίαμβο φτάνει νὰ γίνῃ **μονοκράτωρ σὲ Ἀνατολὴ καὶ Δύσι**. Τέλος μεταφέρει τὴν πρωτεύουσά του, τὴν Κωνσταντινούπολι, στὴν Ἀνατολή, ἐκεῖ ποὺ ἦταν τὸ ἀρχαῖο Βυζάντιο.

Γεμάτος εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸν Κύριον καὶ με πόθο γιὰ τὸν τίμιον σταυρὸ, ἀναθέτει στὴ μητέρα του, τὴν **ἁγία Ἑλένη**, νὰ ἠγηθῇ ἐιδικῆς ἀποστολῆς στοὺς Ἁγίους Τόπους. Ἐκεῖ ἡ βασιλομήτωρ με συνεργεῖο ἐργατῶν κάνει μεγάλη ἀνασκαφή, καὶ τέλος **ἀνευρίσκει τὸν θη-**

σαυρὸ τοῦ κόσμου, τὸν σταυρὸ τοῦ Κυρίου. Ἀρχικὰ βρέθηκαν τρεῖς σταυροὶ μαζί με τοὺς ἥλους, τὰ καρφία, τῆς σταυρώσεως. Γιὰ νὰ διαπιστωθῇ ποιοὶ ἀπὸ τοὺς σταυροὺς ἀνήκουν στοὺς ληστὰς καὶ ποιοὺς εἶνε τοῦ Κυρίου, τοὺς πλησίασαν διαδοχικὰ στὸ φέρετρο μιᾶς νεκρῆς χήρας ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ταφῇ· κι ὅταν ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ ἄγγιξε τὸ σκῆνωμά της, αὐτὴ ἀναστήθηκε! Μὲ θαῦμα λοιπὸν πιστοποιήθηκε ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ σταυρὸς τοῦ Κυρίου, καὶ τότε τὸν ἀσπάστηκαν καὶ τὸν προσκύνησαν ἡ ἁγία Ἑλένη καὶ ὄσοι τὴν συνώδευαν.

Ἐπειδὴ ὁμως τὸ πλῆθος τῶν πιστῶν ἤθελαν ὅλοι νὰ τιμήσουν τὸ πανσεβάσμιο Ξύλο κι αὐτὸ ἦταν δύσκολο, ὁ πατριάρχης Ἱεροσολύμων Μακάριος ἀνέβηκε στὸν ἄμβωνα, **ὑψωσε μετὰ δυνάμει τὰ χεῖρα τὸν σταυρὸ** ὥστε νὰ τὸν δοῦν ὄλοι –ὅπως εἶχε ὑψώσει τὸν χάλκινο ὄφι στὴν ἔρημο ὁ Μωυσῆς (βλ. Ἀριθμ. 21,4-9)– καὶ μόλις τὸ πλῆθος ἀντίκρουσε τὸ σωτήριο ὄπλο, φώναξαν ὄλοι ἀπ' τὴν ψυχὴ τους **«Κύριε, ἐλέησον»!**

Τὴν ἀνάμνησι αὐτοῦ τοῦ χαρμοσύνου γεγονότος ἑορτάζουμε σήμερα.

Ἀλλὰ ὁ σταυρὸς τοῦ Κυρίου, ἀδελφοί μου, εἶνε **«χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας»** τῶν αἰώνων (Ἐβρ. 13,8). Τί θέλω νὰ πῶ· ὅπως τότε ὁ τίμιος σταυρὸς ἔδειξε στὸν πιστὸ βασιλέα τὸ δρόμο τῆς νίκης καὶ τοῦ θριάμβου, ἔτσι καὶ σήμερα καὶ πάντα **δείχνει στὸν κάθε πιστὸ δοῦλο του τὸν τρόπο τῆς νίκης.**

«Ἐν τούτῳ νίκα», Χριστιανέ, ὄχι πλέον κάποιον Μαξέντιο ἢ Λικίνιο, ἀλλὰ τοὺς **τρεῖς μεγάλους ἐχθροὺς τῆς ψυχῆς σου**· τὸν κόσμον, τὴ σάρκα καὶ τὸν διάβολο. Αὐτοὺς πρέπει νὰ πατήσης! Ἄς δοῦμε λοιπὸν πῶς με τὴ βοήθεια τοῦ σταυροῦ μποροῦν νὰ νικηθοῦν.

● **Ὁ κόσμος**, νὰ ὁ πρῶτος ἐχθρός. Ἀλλὰ ποιοὺς εἶνε ὁ κόσμος; Ἐκεῖ ποὺ ἡ ἁγία Γραφή ἀναφέρει ὡς ἐχθρό μας τὸν **κόσμον**, δὲν ἐννοεῖ τὸν κόσμον ποὺ δημιούργησε ὁ Θεός (τὴ γῆ, τὴ

θάλασσα, τὸν οὐρανὸ, τὰ ἀστέρια, ὅλα τὰ ὠραῖα δημιουργήματά του)· *κόσμος* μὲ τὴν κακὴ ἔννοια εἶνε **οἱ ἀσεβεῖς, οἱ ἄπιστοι, οἱ ἀμετανόητοι ἁμαρτωλοὶ** ἄνθρωποι· οἱ ὀπαδοὶ τῆς μόδας, τοῦ ὀρθολογισμοῦ, τοῦ ὑλισμοῦ, τοῦ ὀλοκληρωτισμοῦ, τοῦ φασισμοῦ.

Αὐτοὶ εἶνε σκληροὶ ἐχθροὶ τοῦ Χριστιανοῦ. ῥίχνουν κοτρώνες κι ἀγκωνάρια στὸ δρόμο του, γιὰ νὰ μὴ μπορέση νὰ προχωρήση καὶ νὰ φτάση στὸ σκοπὸ του. Τί κάνουν δηλαδή· σχολιάζουν, περιφρονοῦν, εἰρωνεύονται, ἐμπαίζουν, χλευάζουν, βλαστημοῦν, συκοφαντοῦν, παραγκωνίζουν, καταδιώκουν ἐκείνους ποὺ ἀρνοῦνται ν' ἀκολουθήσουν τὴ ζωὴ τοῦ κόσμου καὶ **θέλουν νὰ ζήσουν τὴ ζωὴ τοῦ σταυροῦ**.

Καὶ ὑπάρχουν, ξέρετε, χριστιανοὶ ποὺ τίποτε ἄλλο δὲν φοβοῦνται τόσο ὅσο τὸν κόσμο καὶ τὰ σχολία του. «**Τί θὰ πῆ ὁ κόσμος...**», αὐτὸς εἶνε ὁ φόβος, **τὸ φόβητρο**, τῶν δειλῶν ψυχῶν. Ὅπως τὰ μικρὰ παιδιὰ φοβοῦνται ὅταν ἀκούσουν γιὰ μπαμπούλα, ἔτσι κι αὐτοὶ οἱ χριστιανοὶ σὰν τὰ μικρὰ παιδιὰ τρέμουν τὸν ἁμαρτωλὸ κόσμο. Ντρέπονται νὰ κάνουν τὸ σταυρὸ τους σὲ ἐστιατόριο ἢ περνώντας ἔξω ἀπὸ ἐκκλησία, νὰ πιάσουν ἕνα θρησκευτικὸ βιβλίον, νὰ ἐκκλησιαστοῦν, νὰ ντυθοῦν καὶ νὰ ἐμφανιστοῦν σεμνά, μήπως τοὺς ποῦν καθυστερημένους, ὀπισθοδρομικούς, ντεμοντέ.

Γι' αὐτὸ, ὅποιος θέλει νὰ ἔχη σχέσεις καὶ φιλίες μὲ τὸν κόσμον τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς πλάνης, ὅποιος θέλει νὰ γίνῃ «**φίλος τοῦ κόσμου**», **γίνεται «ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ»** (Ἰακ. 4,4).

Μεγάλος ἐχθρὸς λοιπὸν ὁ κόσμος. Ἄλλα δὲν εἶνε ὁ μόνος· ὑπάρχει κι ἄλλος. Ποιός;

● **Ἡ σάρκα**. Τί εἶνε ἡ «σάρκα; Εἶνε ὁ ἴδιος ὁ ἑαυτὸς μας, ὁ διεφθαρμένος ἑαυτὸς μας. Σάρκα εἶνε οἱ ἀκάθαρτες σαρκικὲς ἐπιθυμίαι, τὸ κτῆνος ποὺ ὑπάρχει μέσα στὸν καθένα μας. Σάρκα εἶνε ἡ παλαιὰ καρδιά, ἡ *ἀκάθαρτη, μοιχαλίδα, πονηρὴ, καλοθρεμμένη* (Ματθ. 5,8,28· 9,4· 13,15) [=Ἡσ. 6,10]), ἡ *βεβαραμένη «ἐν κραιπάλῃ καὶ μέθῃ καὶ μερίμναις βιωτικαῖς»* (Λουκ. 21,34), ἡ «*γεγυμνασμένη πλεονεξίας»* (Β' Πέτρ. 2,14), αὐτὴ ποὺ ζητάει ὄχι τὸν οὐρανὸ ἀλλὰ τὸν ἄδη. Φοβερὸς ἐχθρὸς!

Τί ψυχικὰ **ἐρείπια καὶ καταστροφές** ἔχει δημιουργήσει! Ουμηθῆτε. Ποιὸς μετέβαλε σὲ δοῦλο τὸν ἀδάμαστο Σαμψών; Ἡ σάρκα (βλ. Κριτ. κεφ. 14ο-16ο). Ποιὸς ἔρριξε σὲ λάκκο ἀτιμίας τὸν ἔνδοξο βασιλέα καὶ προφήτη Δαυῖδ; Ἡ σάρκα (βλ. Β' Βασ. κεφ. 11ο-12ο). Ποιὸς ἔκανε τὸν σοφὸ Σολομῶνα πορνοβοσκό; Ἡ σάρκα (βλ. Γ' Βασ. κεφ. 11ο). Σελίδες τῆς παγκοσμίου ἱστορίας περιγράφουν τὰ ἐρείπια σαρκικῶν πειρασμῶν, ποὺ ἔρριξαν ἀπὸ τοὺς θρόνους ἐνδόξους βασιλεῖς.

Ἡ σάρκα εἶνε τὸ δόλωμα τῆς πορνείας καὶ μοιχείας. Εἶνε ἡφαίστειο, φωτιὰ καὶ λάβα! ποιὸς κρατήρας ἡφαιστείου ἔφερε στὸν κόσμον τόσα θύματα ὅσα αὐτὴ; Ἡ σάρκα στάζει δηλητήριο καὶ φαρμακώνει ἀγνὲς ψυχές. Αὐτὴ διαφθεῖρει παρθένους νέους καὶ νέες. Αὐτὴ ξελογιάζει γέροντες, διαλύει οἰκογένειες, καταστρέφει εὐτυχίες γάμων. Αὐτὴ **μετέβαλε τὶς κοινωνίες μας σὲ Σόδομα καὶ Γόμορρα**.

Φοβερὸς ἐχθρὸς καὶ ἡ σάρκα, Ἄλλ' ἀκόμα δὲν εἶπα τὸν φοβερώτερο. Ποιὸς εἶν' αὐτός; ● **Ὁ διάβολος**. Γελᾶνε οἱ ἄνθρωποι ἀκούγοντας τὴ λέξι *διάβολος*, γιὰτὶ ἀπιστοῦν. Γελάει τὸ δεσποινάριο ποὺ ἔμαθε λίγες ξένες λέξεις, ἴσα - ἴσα νὰ διαβάξη μυθιστορήματα κι ἀνοησίες τῶν περιοδικῶν. Γελᾶνε γιὰτὶ ἀγνοοῦν. Ἄν ἦξεραν, ἂν ἄφηναν νὰ τοὺς φωτίσῃ ὁ Θεός, θὰ ἔβλεπαν ὅτι δὲν ὑπάρχει φοβερώτερη ὄντοτητα ἀπὸ αὐτόν. Εἶνε «*ὁ ἄγγελος τῆς ἀβύσσου*», «*ὁ δράκων ὁ πυρρὸς (=κόκκινος) ὁ μέγας*», «*ὁ ὄφις ὁ μέγας ὁ ἀρχαῖος, ὁ καλούμενος Διάβολος καὶ ὁ Σατανᾶς, ὁ πλανῶν τὴν οἰκουμένην ὅλην*» (Ἀπ. 9,11· 12,3,9· 20,2). Εἶνε «*ὁ κοσμοκράτωρ τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου*» (Ἐφ. 6,12).

Καὶ τί δὲν κάνει! Αὐτὸς εἶνε ποὺ ἀπὸ τὰ παρασκήνια κινεῖ ὅλη τὴ μηχανὴ τῆς ἁμαρτίας, ρίχνει λάδι στὴ φωτιὰ τοῦ κακοῦ. Αὐτὸς χώνει τὴν οὐρὰ του παντοῦ καὶ δημιουργεῖ ρήγματα στὸ μέτωπο ἀμύνης τῆς ψυχῆς. Ἐμεῖς κοιμόμαστε, ἀλλ' αὐτὸς ἀγρυπνεῖ, δὲν ἠσυχάζει. «*Ὁ ἀντίδικος ἡμῶν διάβολος ὡς λέων ὠρυόμενος περιπατεῖ ζητῶν τίνα καταπιῇ*» (Α' Πέτρ. 5,8). Σὰν τὸ πεινασμένο λιοντάρι, ποὺ οὐρλιάζει ψάχνοντας γιὰ τροφή, ἔτσι περπατάει ὁ διάβολος ζητώντας νὰ καταβροχθίσῃ ψυχές γιὰ τὸν ἄδη.

Πῶς θὰ νικήσουμε τοὺς τρεῖς ἐχθρούς;

Διὰ τοῦ σταυροῦ! Ὁ σταυρὸς τοῦ Κυρίου

✓ νικᾷ τὴ **σάρκα**· «*ὑπωπιάζει καὶ δουλαγωγεῖ τὸ σῶμα*» (Α' Κορ. 9,27) μὲ νηστεία, ἐγκράτεια, νῆψιν τὴν παραδίδει σὲ κόπο, γονυκλισίες, ἰδρώτα.

✓ νικᾷ τὸν **κόσμον**· ὅποιος σταυρώνεται ἀποβλέπει μόνον στὸ θέλημα τοῦ Χριστοῦ καὶ μένει ἀδιάφορος, νεκρὸς γιὰ τὸν κόσμον.

✓ νικᾷ τὸν **διάβολον**· τὸ ὄπλο τοῦ σταυροῦ τὸν τρέπει σὲ φυγὴ· «*φρίττει γὰρ καὶ τρέμει, μὴ φέρων καθορᾶν αὐτοῦ τὴν δύναμιν*» (αἰν. πλ. δ').

Νικητὴς ὁ Χριστὸς, **χορηγεῖ καὶ στοὺς μαθητὰς** καὶ ἀκολουθοῦς του «*τὴν ἐξουσίαν*» **νὰ πατοῦν νικητὰ** «*ἐπάνω ὄψεων καὶ σκορπίων καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ*» (Λουκ. 10,19).

Στὶς προσευχές, στὴ ζωὴ, στοὺς ἀγῶνες **ἂς ἔχουμε πάντα μπροστὰ μας** τὸν τίμιον σταυρὸ.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2324	Κυριακὴ μετὰ τὴν Ὑψωσιν 20 Σεπτεμβρίου 2020 ἑσπέρας	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἐξιστόρησι τῶν ἐπεισοδίων στὴν «Ἀρζεντίνια» (ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «Χριστιανικὴ Δημοκρατία», φ. 5/2-7-1953)

(Τὸ βράδυ τῆς 27ης πρὸς τὴν 28ῃ Ἰουνίου 1953 ὁ Χριστιανικὸς λαὸς ἔδωσε μιὰ ἱστορικὴ μάχη στὸ παρὰ τὸ Καλαμάκι - Ἀθηνῶν κοσμικὸ κέντρο «Ἀρζεντίνια», ὅπου ὑπὸ ἰσχυρὴ ἀστυνομικὴ προστασία διεξήχθη ἡ εἰδωλολατρικὴ εορτὴ τῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς προαγωγείας τῆς Ἑλληνικῆς νεολαίας, ἡ ἐπινομαζομένη –πρὸς ἐξαπάτησιν τῆς κοινωνίας– «Καλλιστεῖα»)

Ἡ διενέργεια τῶν Καλλιστείων προκάλεσε διαμαρτυρίας ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς χώρας, Χριστιανικῶν καὶ μὴ Σωματείων, εἰς τὰς ὁποίας ὁμως δὲν ἐδόθη ἡ πρέπουσα σημασία ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν. Τοῦτο ὁδήγησε τὸν Χριστιανικὸν Σύλλογον «Μέγας Ἀθανάσιος» νὰ προβῇ εἰς τὰς γνωστὰς ἀποδοκιμασίας ἕξω ἀπὸ τὸ «ΡΕΞ» κατὰ τὸν προκριματικὸν διαγωνισμὸν τῶν Καλλιστείων. Παρὰ ταῦτα ὁμως οἱ ἀρμόδιοι «ἀγρὸν ἠγόρασαν». Τέλος, ἡ φαυλότης καὶ ὁ ἀντιχριστιανισμὸς τοῦ σημερινοῦ χρεωκοπημένου ὑλιστικοῦ Κράτους ἀπεκορυφώθη ὅταν ἔγραφε στὰ παλάτι τοῦ παπούτσι τοῦ διάβηματος τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία ἐζήτησε τὴν κατάργησιν τῶν προαγωγικῶν καὶ ἀντιχριστιανικῶν καλλιστείων.

Τὰ χριστιανικὰ Σωματεῖα τοῦ «Μεγάλου Ἀθανασίου» καὶ «Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ» ὀργάνωσαν τὴν ἀποδοκιμασίαν τοῦ κακοῦ. Τὸ κακὸν ἀντιμετωπίσθη διὰ δύο μέσων, α') τῆς προσευχῆς καὶ β') τῆς διαμαρτυρίας.

Ὁ λαὸς προσεύχεται. Ὑπέροχος μεγαλειώδης καὶ συγκινητικὴ ἦτο ἡ συγκέντρωσις στὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου [Ψυρρῆ] Ἀθηνῶν. Εἰδοποιημένοι ἀπὸ ἕκτακτῆ ἔκδοσι τῆς «Σπίθας», ἄρχισαν ἀπὸ νωρὶς νὰ προσέρχωνται στὸ ναὸ γιὰ τὴν ὀλονύκτια προσευχὴ. Στὶς 9 μ.μ. ὁ ναὸς ἦτανε κι' ὅλας πλήρης. Γυναῖκες, παιδιὰ, ἄνδρες καὶ νέοι, ὅλοι ἄνθρωποι ἄπλοϊ, βιοπαλαισταί, ἄγνοι, ὅπως εἶναι οἱ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ, μὲ πίστη καὶ κατάνυξη, γονατιστοὶ προσήρχοντο στὸ Θεὸ τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς εἰρήνης, νὰ φωτίσῃ μικροῦς καὶ μεγάλους νὰ βροῦν τὸ δρόμο Του, νὰ ζυπνήσουν ἀπὸ τὴν νάρκη τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς ἀμάθειας καὶ νὰ γνωρίσουν τὸ φῶς Του καὶ τὸ θέλημά Του. Προσήρχοντο ἄνθρωποι ἄσημοι, ἄνθρωποι φτωχοί, ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ, γιὰ τὴν μετάνοια καὶ τὴν σωτηρία τοῦ λαοῦ, γιὰ τὴν μετάνοια καὶ τὴν σωτηρία τῶν μεγάλων, τῶν σπουδαίων, τῶν διασήμων, τῶν πλουσίων, τῶν ἀριστοκρατῶν!... Πόσο εἶχε δίκην ὁ Παῦλος: «τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεὸς ἵνα τοὺς σοφοὺς καταισχύνη καὶ τὰ ἄσθενῆ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ἵνα καταισχύνη τὰ ἰσχυρὰ καὶ ἀγενῆ τοῦ κόσμου καὶ τὰ ἐξουθενημένα ἐξελέξατο ὁ Θεὸς καὶ τὰ μὴ ὄντα, ἵνα τὰ ὄντα καταργήσῃ...» (Α' Κορ. Α', 27-27).

Οἱ ὥρες περνοῦσαν εὐλαβικὰ στὸν Ἱερὸ ναὸ τοῦ Θεοῦ, τὴν στιγμήν ποὺ οἱ ὥρες περνοῦσαν ἀνέρα στὸ κοσμικὸ ἄντρο τῆς Ἀφροδίτης στὸ Καλαμάκι. Ἐκεῖ, οἱ μεγάλοι, οἱ ἐπίσημοι, οἱ εὐγενεῖς, οἱ ἀριστοκράται, προσήρχοντο μέσα σὲ ἀπαστρά-

πτουσες λιμουζίνες, ποὺ κυλοῦνε σὰν αὔρα στὴν ἄσφαλο, ντυμένοι μὲ «αὐστηρῶς ἐπίσημον ἔνδυμα» καὶ ἔχοντες στὰ ἀριστερά τους ἄβρες γλυκοχαμογελοῦσες κυρίες μὲ ἕξωμες τουαλέτες καὶ διαμαντικὰ καί, μὲ λαιμαργία, κυττάζον τὸ ρολοὶ τους γιὰ τὴ μεγάλη στιγμή! Μαζεύτηκαν ἐκεῖ νεαροὶ καὶ γεροπαραλυμένοι δανδηδες γιὰ νὰ διασκεδάσουν τὴν ἀνία καὶ τὴν πληξί τους καὶ γιὰ νὰ ἐπιδειξύν τὰ ἄνομα πλοῦτή τους. Στὸ ναὸ τοῦ Θεοῦ προσήρχοντο φτωχοὶ καὶ ἄσημοι γιὰ νὰ γονατίσουν εὐλαβικὰ στὸν ἀληθινὸ Θεό· στὸ ναὸ τοῦ Διαβόλου καὶ τῆς διαφθορᾶς, προσήλθον οἱ πλουτοκράται καὶ οἱ ἐπίσημοι γιὰ νὰ γονατίσουν πορνικὰ μπροστὰ σὲ ἀσεβεῖς γυναῖκες – ποὺ ἀφήνουν τὸ παιδί τους στὴν παραμάνα κι' αὐτὲς γυρίζουν στὰ θέατρα καὶ τοὺς χοροὺς καὶ τὸ σπῆτι τους τὸ ἀφήνουν ἔρημο – γιὰ νὰ φιλήσουν ἄνομα χέρια καὶ νὰ χειροκροτήσουν ἔνδεκα ἡμίγυμνες νεαρές Ἑλληνίδες! Μαζὶ μὲ τοὺς νέους ἀριστοκράτες τῆς διαφθορᾶς, τῆς κλοπῆς καὶ τοῦ ἐκφυλισμοῦ, κατρακυλοῦσαν πρὸς τὸ «δεικτῆριον» τοῦ κέντρου τῆς «Ἀρζεντίνιας», οἱ ἔνδεκα Ἑλληνίδες ποὺ ὁ διάβολος μὲ τὸ ἐπίσημον ἔνδυμα εἶχεν ἀρπάξει μὲ ἀπατηλὰς ὑποσχέσεις ἀπὸ τὴν ἀγκάλην τῆς οἰκογενείας των διὰ νὰ τὶς ὁδηγήσῃ εἰς τὸ πρῶτο στάδιο τοῦ κατήφορου. Ἐκεῖνες θὰ παρουσιάζοντο ἡμίγυμνες μπροστὰ στὰ λάγνα λάγνα βλέμματα τῶν «θηλυμανῶν ἵππων» τῆς ἀριστοκρατίας, ἐνῶ τὴν ἴδια στιγμή ἄλλα κορίτσια μὲ ὁμορφιὰ ἀληθινὴ παρουσιάζοντο μὲ τὸ ἔνδυμα τῆς εὐλαβείας, τῆς σεμνότητος καὶ τῆς ἀρετῆς μπροστὰ στὸν ὀλοφώτεινον νυμφίον τῆς Ἐκκλησίας, τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου Ἰησοῦν Χριστόν.

Εἰς τὰς 11.30' μ.μ. ὁ Ἄρχιμ. Αὐγουστίνος Καντιώτης ἀνεβαίνει εἰς τὸν ἄμβωνα καὶ μὲ ἐμπνευσμένα λόγια καυτηριάζει τὴν ἀνηθικότητα καὶ τὴν ὑποκρισία ἡ ὁποία ἀποσυνθέτει τὴν κοινωνία καὶ ὁδηγεῖ τὸ ἔθνος μας στὴν καταστροφή. Οἱ Χριστιανοί, τονίζει, πρέπει νὰ ζυπνήσουν διότι ἡ πνευματικὴ μας κληρονομία κινδυνεύει. Κατόπιν ἐν μέσω γενικῆς ἀγωνίας καὶ συγκινήσεως δίδει τὸ σύνθημα:

—Μόνον οἱ γέροντες νὰ μείνουν ἐδῶ, ὅλοι οἱ ἄλλοι, στὸ Καλαμάκι. Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ ἐμπρὸς νὰ ρίψωμεν τὴν σημαία τοῦ Σατανᾶ καὶ νὰ ὑψώσωμεν τὴν σημαίαν τοῦ Θεοῦ!

Ὅλοκληρον τὸ ἐκκλησιαστικὸν δέχθηκε μὲ ἀνακούφιση τὴν προτροπὴ αὐτῆ. Ἕνας ἀληθινὸς χριστιανός, ὁ νεαρὸς Χρήστος Κωνσταντόπουλος ἀπὸ τὴν Καλαμάτα, ἀναφωνεῖ:

—Ἄδελφοί, ὅλοι στὸν ἀγῶνα!

Σὲ λίγα λεπτὰ ὅλοι οἱ δυνάμενοι πῆραν τὸ δρόμο γιὰ τὸ Καλαμάκι. Ὁ Αὐγουστῖνος Καντιώτης, οἱ ἱερεῖς: Παπαντώνης Δ., Κομπούγιας Ἀ., Γιαννόπουλος Χ., Μουστάκας Χ. καὶ ὁ Διευθυντῆς μας κ. Ν. Ψαρουδάκης ἐπιβιβάζονται ἐπὶ ἐνὸς ταξί καὶ κατευθύνονται πρὸς τὸ Καλαμάκι.

Πρὸ τῆς «Ἀρζεντίνας». Σὲ λίγα λεπτὰ τὸ ταξί εὐρίσκειτο εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης. Πλήθη λαοῦ καὶ ἀστυνομικῶν εὐρίσκοντο πρὸ τῆς «Ἀρζεντίνας». Ὑπολογίζονται οἱ διαδηλωτὰι περὶ τοὺς 1.000 οἱ δὲ ἀστυνομικοὶ περὶ τοὺς 300. Οἱ διαδηλωτὰί, οἱ ὅποιοι εἶχον λάβει ὁδηγίας νὰ εὐρίσκονται ἀπὸ ἐνωρίς ἐκεῖ, εἶχον ἐφοδιασθεῖ με ροκάνες, τενεκέδες, κουδούνια καὶ ἄλλα θορυβῶδη ἀντικείμενα, μετὰ τὰ ὁποῖα δημιουργοῦσαν ἐκκοφαντικὸν θόρυβον ἐνῶ συγχρόνως ἐκραύγαζον ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν διερχομένων πολυτελῶν αὐτοκινήτων τῆς ἀριστοκρατίας «Αἴσχος!» καὶ ἄλλα παρόμοια. Ταυτοχρόνως ἄλλοι ἐκράτουν μεγάλα πανῶ μετὰ τὰ συνθήματα: «Ἡ Ἑλλάς δὲν εἶναι Χόλλυγουντ», «Οἱ νεκροὶ μας διαμαρτύρονται», «Σώσατε τὰς Ἑλληνίδας ἀπὸ τὸν ἐξευτελισμὸν», «Τὰ Καλλιστεῖα ἔξω τῆς Ἑλλάδος» κ.ἄ..

Ἰδιαιτέρον τόνον ἔδωσε εἰς τὴν ὄλην διαμαρτυρίαν ἡ ἐμφάνις φωταγωγημένου ἱστοφύρου ἀπὸ τὸ ὅποιον μετὰ μεγάλων ἀπεστέλλετο εἰς τὴν ζηρὰν ἡ διαμαρτυρία: «Αἴσχος γιὰ τὰ Καλλιστεῖα».

Πέντε μέλη τοῦ Χριστιανικοῦ Συλλόγου «Ὁ Μέγας Ἄθανάσιος» εἶχαν προμηθευθεῖ εἰσιτήρια μετὰ σκοπὸν νὰ ἀποδοκιμάσουν ἀπὸ μέσα τὰ καλλιστεῖα καὶ στῆν κατάλληλη στιγμή νὰ δώσουν τὸ σύνθημα στὸ λαὸν ποὺ περιέμενε ἀπ' ἔξω. Δυστυχῶς, εἴτε ἐπειδὴ τὸ ἔνδυμά τους δὲν ἦταν αὐστηρῶς ἐπίσημον εἴτε διότι ἐθεωρήθησαν ὑποποιοὶ —δὲν ἦσαν βλέπετε κοιλαράδες, οὔτε εἶχαν χρυσὲς καθένες, οὔτε συνόδευαν ἡμίγυμνες «ντάμες»— δὲν τοὺς ἐπετράπη ἡ εἴσοδος, ἕνας δὲ ἐξ αὐτῶν συνελήφθη καὶ ἐκρατήθη μέχρι τῆς πρωῆς. Ἔτσι, ὅταν τὸ ἱστοφύρον ἐνεφανίσθη εἰς τὴν παραλίαν μετὰ τὸν φωτεινὸν σταυρὸν καὶ ἔδωσε τὸ σύνθημα μετὰ τὸν μεγάλων, οἱ «πέντε» δὲν εὐρίσκοντο εἰς τὴν προκαθορισμένην θέσιν των διὰ νὰ ἀρχίσουν τὴν ἀποδοκιμασίαν. Οἱ ἑκατοντάδες τῶν διαδηλωτῶν, ἀφοῦ ἐπερίμεναν ἐπ' ὀλίγον ματαίως τὸ σύνθημα ἀπὸ τὴν «Ἀρζεντίναν», ἤσκησαν πρωτοβουλίαν καὶ ἤρχισαν τὴν ἀποδοκιμασίαν τῶν «Καλλιστεῖων» μετὰ κραυγὰς καὶ μετὰ τεχνικὸν θόρυβον, μετὰ ροκάνες, κουδούνια κ.τ.λ..

Ὁ αἰφνιδισμὸς. Περὶ τὴν 12ην τὸ ἀνωτέρω ταξί μετὰ τοὺς 5 κληρικοὺς καὶ τὸν διευθυντῆν μας κ. Ν. Ψαρουδάκη, ἐπλησίασε τὴν ζώνην τῶν ἀστυνομικῶν ποὺ ἐπροστάτευε τὴν «Ἀρζεντίναν» καὶ οἱ ὅποιοι, λόγω τῆς νυκτός καὶ τῆς ἀπασχολήσεως των μετὰ τὸν πῆθος, δὲν ἀντελήφθησαν ποῖοι ἐπέβαινον τοῦ αὐτοκινήτου καὶ τὸ ἄφησαν νὰ περάσῃ. Ἔτσι τὸ ταξί ἐστάθμευσε πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ κέντρου καὶ αἰφνιδίως ἐνεφανίσθησαν πρὸ τῶν ἐκπλήκτων ἀστυνομικῶν πέντε ἱερεῖς καὶ ὁ Διευθυντῆς μας κραυγάζοντες: «Αἴσχος γιὰ τὰ Καλλιστεῖα!».

Ὁ αἰφνιδισμὸς αὐτὸς ἐξῆρε τὸν «ζῆλον» τῶν ἀστυνομικῶν οἱ ὅποιοι ἐπέπεσαν κατὰ τῶν ἱερέων ὡς «κύνες λυσσῶντες»! Μετὰ ὑστερικὴν μανίαν ἤρχισαν νὰ τοὺς κτυποῦν καὶ νὰ τοὺς σπρώχνουν. Περισσότερον ἐστράφησαν κατὰ τοῦ Ἄρχιμ. Αὐγουστίνου Καντιώτη, ὁ ὅποιος πρὸς στιγμήν θὰ εἰσήρχετο εἰς τὸ «ἄντρον» τῆς «Ἀρζεντίνας». Δύο ἀστυνομικοὶ «χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι» τὸν ἐκράτησαν ἀπὸ τὰς χεῖρας, ἐνῶ ἕνας τρίτος, «χριστιανὸς ὀρθόδοξος» καὶ αὐτός, τὸν ἐχτυποῦσε στῆν πλάτη. Ὁ μικρόσωμος καὶ καχεκτικὸς Αὐ-

γουστῖνος θὰ ἐπέφετε κάτω ἀνδρὸν εὐρίσκειτο ἐκεῖ ἕνα δένδρον εἰς τὸ ὅποιον καὶ ἐστηρίχθη.

Ὁ Διευθυντῆς μας κ. Ψαρουδάκης ἔτρεξε καὶ ἐκράτησε τὰς χεῖρας τοῦ «μαιομένου» ὀργάνου τῆς «χριστιανικῆς» μας Πολιτείας, ὅποτε ἐδέχθη καὶ ἐκείνος τὰς «ἀβρότητας» τῶν ἄλλων ἀστυνομικῶν. Τότε, παρ' ὅλον ὅτι μπορούσε νὰ τοὺς ἀποδώσῃ τὰ ὅμοια, ἀντιμετώπισε τὴν βαναυσότητά τους μετὰ ἀπόλυτη ψυχραιμία, ἀρκεσθεῖς νὰ τοὺς πῆ: «Μὴν ἐκμεταλλεύεσθε τὴν Χριστιανικὴν μας ἰδιότητα καὶ μᾶς χτυπάτε. Ἔχουμε κι' ἐμεῖς γροθιές, ἀλλὰ ποτέ δὲν θὰ μᾶς ἀναγκάσετε νὰ μεταχειρισθοῦμε βία στῆ βία. Ὁ ἀγῶνας μας εἶναι πνευματικὸς καὶ μετὰ πνευματικὰ μέσα ἀγωνιζόμεσθε».

Βανδαλισμὸς. Ἡ ὄλη σκηνὴ μόνον ἐποχὴν Νέρωνος καὶ Καλλιγούλα δύναται νὰ ὑπενθυμίσῃ. Διότι ἐπρόκειτο περὶ πραγματικὸν διωγμὸν. Δὲν ἦτο πλέον αὐτὴ ἐκτέλεσις καθήκοντος. Ἦτο ἐπίθεσις ἀντιθέων καὶ ἀσεβῶν ἀτόμων τὰ ὁποῖα ἠδονίζοντο εἰς τὴν χρῆσιν τῆς βίας, ὅπως οἱ ἐντὸς τῆς «Ἀρζεντίνας» δανδήδες ἠδονίζοντο στῆ θέᾳ τῶν ἡμιγύμων ἑλληνίδων. Πῶς ἀλλιῶς νὰ ἐξηγήσομε τὴν στάσιν τῶν ἀστυνομικῶν ἐκείνων οἱ ὅποιοι ἐτραβοῦσαν τὰ γένια τῶν λειτουργῶν τοῦ Ὑψίστου καὶ τοὺς ἀποκαλοῦσαν «τραγογένηδες», ποδοπατοῦσαν ἐπὶ τῆς γῆς τὰ χριστιανόπουλα καὶ ἔσπρωχναν μετὰ πρωτοφανῆ βαρβαρότητα γέροντας μετὰ ἄσπρα μαλλιά καὶ κορίτσια σεμνὰ καὶ ἀνέβγαλτα. Δὲν ὑπερβάλλομεν τὰ πράγματα. Εἶναι γεγονότα αὐτὰ ποὺ γράφομε. «Ὁ ἐνωρὸς μεμαρτύρηκε, καὶ ἀληθινὴ αὐτοῦ ἐστὶν ἡ μαρτυρία» (Ἰωάν. ιθ', 35).

Καταγγέλλομεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν τὰ γεγονότα αὐτὰ, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν στίγμα διὰ τὴν ἑλληνικὴν ἀστυνομίαν. Δὲν ζητοῦμεν τὴν τιμωρίαν τῶν ὑπευθύνων—αὐτὸ σὲ ἄλλους ταιριάζει νὰ τὸ ζητήσῃ—, ζητοῦμεν τὴν μετάνοιάν των. Γνωρίζομεν ὅτι δὲν ἤξεραν τί ἔκαναν. Εἶναι καὶ αὐτοὶ παιδιὰ τῆς «πονηρᾶς καὶ μοιχαλίδος» σημερινῆς κοινωνίας καὶ τοῦ ἁμαρτωλοῦ κράτους τῶν ἐκμεταλλετῶν καὶ τῶν «ἐμπόρων», οἱ ὅποιοι θέλουν τέτοια τὰ ὄργανα τῆς Πολιτείας γιὰ νὰ μπορούν ἀνενόχλητοι νὰ κάθονται στοὺς θρόνους των. Ὅταν μιὰ μέρα ἡ Πολιτεία θὰ εἶναι πραγματικὰ χριστιανικὴ, τότε ὅλοι θὰ ξέρουν πῶς ἕνας εἶναι ὁ ἀληθινὸς νόμος: ἡ ὑπηρεσία, σὲ κάθε στιγμή, τοῦ ἀγίου θελήματος τοῦ Θεοῦ.

Οἱ εὐσεβεῖς στῆν φυλακῇ, οἱ ἀσεβεῖς στῆν πίστα. Μετὰ τὴν σύλληψίν τους οἱ ἱερεῖς ὁδηγήθησαν εἰς τὸ ΙΒ' Ἀστυνομικὸν Τμήμα ὅπου εὐρίσκοντο καὶ ἄλλοι συλληφθέντες προηγουμένως. Συνολικῶς συνελήφθησαν 52 ἄτομα τὰ ὁποῖα ἐκρατήθησαν μέχρι τῆς λήξεως τῆς ἑορτῆς τοῦ Σατανᾶ.

Οἱ συλληφθέντες ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω εἶναι καὶ οἱ κάτωθι: Πετράκης Δ. διάκονος, Αἰκ. Πίκουλη, Κυρ. Μαντέλλου, Μ. Μπάρδιπ, Λ. Παπαστυφίδου, Δ. Παπασπυρίδη, Μ. Κόκορη, Ι. Κόκορης, Ν. Καραγκιόζης, Λ. Σούλης, Π. Δημανόπουλος, Ε. Κουτσούρης, Κ. Διπλαράκης, Κ. Τριανταφυλλόπουλος, Ε. Βλασσόπουλος, Κ. Γεωργιάδης, Ἐμμ. Γιανναδόπουλος, Χρ. Κωνσταντόπουλος, Αν. Κοντομέρκος, Δ. Νικολοῦτσος, Ὁ. Σωτηρίου, Μ. Κουτρομπής, Ν. Πρόκος, Κ. Χααραλαμπίδης, Λ. Καραβᾶς, Β. Σταυράκη, Εὐτ. Σταύρου, Στ. Σπίνη, Μαγδ. Ἀρναούτη, Μ. Ξυραφᾶ, Μ. Παπακωνσταντίνου, Σ. Ξυραφᾶ, Χαρ. Σαλαμπόσγλου, Ἰ. Ἁγιοπετρίτης, Ν. Μαργωμένος, Δ. Σκανάβης, Χ. Παπανικολάου, Ἰ. Χονδρός, Στ. Χατζήμπεης, Γ. Μουζανίτης, Πασχ. Θεοδωρακίδης, Γ. Κούρσαρης, Δ. Μακρῆς, Καλ. Ψωμᾶ, Ὀλγα Πολυχρονάκη, Αἰκ. Κουρβούση, Λ. Φερεντίνου, Σοφ. Φερεντίνου, Θ. Ἰωάννου, Ἐμμ. Σελίνης, Ν. Μαρτάκος, Α. Μαρτάκου.

ἐφημ. «Χριστιανικὴ Δημοκρατία»

(Ἀποσπάσματα ἀπὸ σχετικὸν δημοσίεημα στῆν ἐφημερίδα «Χριστιανικὴ Δημοκρατία», φ. 5/2-7-1953, στῆ γλώσσα καὶ ὀρθογραφία τῆς ἐφημερίδος)

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2326	Κυριακὴ Α' τοῦ Λουκᾶ 27 Σεπτεμβρίου 2020 ἑσπέρας	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Καλλιστεῖα στὸ Πασαλιμάνι – Ἡ δίκη

(Τὸ 1953 προηγήθηκε ἀρχικὰ ἕνας προκριματικὸς διαγωνισμὸς τῶν εἰδωλολατρικῶν καλλιστείων στὸ «Ρέξ» τῶν Ἀθηνῶν μὲ ἀποδοκιμασίες τῶν πιστῶν ἔξω ἀπὸ τὸ κινηματοθέατρο. Ἐπειτα, τὸ βράδυ τοῦ Σαββάτου 27 πρὸς Κυριακὴ 28 Ἰουνίου, ἐγίνε ἡ κυρίως τελετὴ τῶν καλλιστείων στὸ παραθαλάσσιο κέντρο διασκεδάσεως «Ἀρζεντίνα» στὸ Καλαμάκι - Ἀθηνῶν, ὅπως εἶδαμε ἤδη. Αὐτὴ ἦταν ἡ κεντρικὴ καὶ ἑναρκτηρία ἐκδήλωσι μὲ δρακόντεια μέτρα ἀσφαλείας. Κατόπιν ἀκολούθησαν ἄλλες τέτοιες ἐκδηλώσεις σὲ συνοικίες, ὅπως ἡ ἀκόλουθη. Στὶς 29 Αὐγούστου δηλαδὴ, Σάββατο βράδυ πρὸς Κυριακὴ 30 Αὐγούστου, θὰ γίνονταν καλλιστεῖα στὸν κινηματογράφο «Παλλὰς» στὸ Πασαλιμάνι τοῦ Πειραιῶς. Οἱ διαμαρτυρίες ἐπαναλήφθηκαν καὶ ἐδῶ ἀπὸ ἐργαζόμενα παλληκάρια τοῦ Πειραιῶς, ποὺ συνελήφθησαν καὶ μετὰ ἀπὸ δύο μῆνες, τὸν Ὀκτώβριο, γινόνταν ἡ δίκη τους, γιὰ τὴν ὁποία ὁ π. Αὐγουστίνος ἔγραψε ἄλλο ἄρθρο στὴ «Σπίθα»)

Ὁ πατὴρ Αὐγουστίνος πονοῦσε γιὰ τὴν ἐκμετάλλευσί τῶν ἀνθρώπων καὶ εἰδικὰ τῶν γυναικῶν. Ἐκεῖνα τὰ χρόνια ἄρχιζαν νὰ καθιερώνωνται τὰ καλλιστεῖα. Ὁ Γέροντας τὰ ὠνόμαζε «ἐμπόριο λευκῆς σαρκός», καὶ ἄρχισε τὰ πύρινα κηρύγματα γιὰ τὴν ἀφύπνισι τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴ δρᾶσι μὲσω συλλαλητηρίων γιὰ τὴ ματαίωσι τῶν καλλιστείων.

Περώνοντας ὁ καιρὸς τὰ καλλιστεῖα φούντωσαν καὶ ὁ ἀγῶνας ἄρχισε μὲ παλμό. Ἐγὼ ἤμουν ἐργένης, δὲν μὲ περίμενε κανεὶς. Μποροῦσα νὰ συμμετέχω σὲ ὅλους τοὺς ἀγῶνες.

Συνεχίζαμε, λοιπόν, τοὺς ἀγῶνες ἐνάντια στὰ καλλιστεῖα.

Θυμᾶμαι συγκεκριμένα γιὰ τὰ καλλιστεῖα ποὺ θὰ γίνονταν στὸ παραθαλάσσιο κέντρο «Ἀρζεντίνα». Στὶς διαμαρτυρίες συμμετεῖχε πλῆθος λαοῦ, γι' αὐτὸ ἡ κυβέρνησι ἔλαβε σκληρὰ μέτρα. Ἄς σημειωθῆ, ὅτι τὰ καλλιστεῖα θὰ τὰ παρακολουθοῦσε ὁ πρωθυπουργὸς τῆς χώρας Κων/νος Καραμανλῆς. Ἡ κυβέρνησι, φοβούμενη τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ, ἐπιστράτευσε ἀστυνομία, στρατό, καὶ τὸ πολεμικὸ ναυτικὸ ἀπὸ τὴ θάλασσα. Ὅλα αὐτὰ γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῶν καλλιστείων. Ὁ λαὸς ποὺ ἀκολουθοῦσε τὸν Γέροντα ἦταν χιλιάδες. Ἐγιναν μεγάλες ἐπιθέσεις, φασαρίες καὶ συλλήψεις. Πρῶτος ὅμως μεταξὺ τῶν κρατουμένων ὁ πατὴρ Αὐγουστίνος.

Τὴν ἐπομένη ἡμέρα ὁ χρονογράφος Δημήτρης Ψαθᾶς ἔγραψε στὸν Καραμανλῆ:

—Εἶναι φοβερό· κατέβασες τὴν ἀστυνομία, τὸ ναυτικὸ καὶ τὸ στρατό· μόνο τὴν ἀεροπορία δὲν κατέβασες...

Ἦσόσσο, παρὰ τοὺς ἀγῶνες μας, ἐκείνοι συνέχιζαν.

Εἶχαν βγάλει διαφημίσεις γιὰ νὰ ἐκλέξουν τὴν «Μίς Σαρωνικός». Τὰ καλλιστεῖα ὠρίσθηκε νὰ γίνον στὸ Πασα - Λιμάνι τοῦ Πειραιᾶ, στὸν θερινὸ κινηματογράφο «Παλλὰς», λόγῳ καλοκαιριοῦ. Κομφερασιὲ ἦταν ὁ Ἰκαρος, ὁ πιὸ δοξασιένος στὴ δουλειά του.

Πῆγα λοιπὸν στὸν Γέροντα καὶ τὸν ἐνημέρωσα. Τὸν παρακάλεσα ταπεινά, αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ δράσουμε κάπως ἀλλιῶς. Νὰ μὴ διοργανώση συλλαλητήριο. Γιατί, παρὰ τὶς ταιπωρίες ποὺ περνοῦσαμε (συλλήψεις, ξύλο, δίκες), τὰ καλλιστεῖα δὲν ματαίωσαν τὶς παραστάσεις. Τὸν θερμοπαρακάλεσα νὰ μὴ πῆ πουθενὰ τίποτα, οὔτε ἀκόμα στοὺς Ἀθηναίους ἀγωνιστάς. Νὰ ἀφήση μόνο ἐμᾶς τοὺς Πειραιῶτες νὰ μποῦμε μέσα στὴν αἴθουσα, ὁ καθένας μὲ εἰσιτήριο κανονικά, ὡς θεατῆς, καὶ ἐκεῖ μέσα νὰ δώσουμε τὴ μάχη γιὰ τὴ ματαίωσι. Τὸ δέχτηκε, μὲ τὴ συμβουλή:

—Νὰ εἴστε φρόνιμοι.

Ἦρθε ἡ Κυριακὴ τῶν καλλιστείων. Πήγαμε διακριτικὰ καὶ καλοντυμένοι περίπου 70 νέοι, ναυπηγοί, μηχανικοὶ καὶ ἐργάτες, ὅλα τίμια καὶ γενναῖα παιδιά. Τὰ χέρια ὄλων, ὅταν σὲ χαιρετοῦσαν, νόμιζες ὅτι ἦταν ξύλινα· τόσο δουλεμένα ἦταν.

Ἄρχισε ἡ μουσικὴ. Καὶ ὁ Ἰκαρος, ἐμπειρότατος κομφερασιέ, ἄρχισε τὰ καλαμποῦρια του καὶ τὴν παρουσίαι τῶν ἐπισήμων καλεσμένων. Μετὰ ἔστησαν τὴν ἑλλανόδικη ἐπιτροπὴ, καὶ ὁ Ἰκαρος μᾶς ἔδωσε τὸ δικαίωμα νὰ φωνάζουμε καὶ νὰ ἐπιδοκιμάζουμε τὶς κρίσεις τῆς ἐπιτροπῆς.

Ἄστυνομία δὲν ὑπῆρχε, ἀλλὰ γνωρίζαμε ὅτι ὅπου ὑπάρχει μεγάλη συγκέντρωσι, πάντα ὑπάρχουν καὶ οἱ ἀνθρωποὶ τῆς ἀσφαλείας, ἀκόμα καὶ μπράβοι τοῦ ὑπόκοσμου.

Προχωροῦσαν λοιπὸν μία - μία οἱ ὑποψήφιοι καὶ ὁ κόσμος χειροκροτοῦσε καὶ ἐπιδοκίμαζε. Ἀφοῦ προχώρησαν ἀρκετὰ, ἀρχίσαμε ἀπὸ διαφορετικὲς θέσεις ἐμεῖς νὰ φωνάζουμε «Αἴσχος». Ὁ Ἰκαρος ἀγρίεψε καὶ εἶπε στοὺς μπράβους νὰ προσέχουν. Οἱ μπράβοι κάτω ἀπὸ τὴ σκηνὴ ὅσους ἐπιχειροῦσαν ν' ἀνέβουν τοὺς ξυλοκοποῦσαν. Ἄλλὰ ἐμεῖς ἤμασταν σκληραγωγημένοι ὄλοι. Κάναμε σάλτο στὴ σκηνὴ καὶ τὰ σκηνικά διαλύθηκαν. Ἡ ἑλλανόδικος ἐπιτροπὴ πλήρωσε ὅπως τῆς ἔπρεπε. Ὁ Ἰκαρος λιποθύμησε. Οἱ ἀσφα-

λίτες, που άρχισαν να χτυπούν με τὰ πολιτικά, έφαγαν άρκετό ξύλο, διότι δέν τους γνωρίζαμε. Είδοποιήθηκε ή άστυνομία και έκλεισε τīs πόρτες. Οί ύποψήφιες κοπέλλες μάζεψαν στήν άγκαλιά τους τὰ ρούχα πανικόβλητες. Ήρθαν πυροσβεστικές, σφύριζαν με τīs σειρήνες, όλος ό Πειραιάς έτρεχε να δη τί συμβαίνει.

* * *

Ό Γέροντας άπό νωρίς έστειλε ώρισμένους νέους έμπειρους να παρακολουθούν άπ' έξω και να τόν είδοποιήσουν.

Σπάσαν οί τζαμαρίες του μπάρ. Ή άστυνομία άρχισε τīs συλλήψεις. Τὰ καλλιστεία διαλύθηκαν άδοξα.

Τὰ μεσάνυχτα άνοιξαν τīs πόρτες και όλοι περνούσαν άπό έλεγχο. Συνέλαβαν 12 άτομα. Μας κατέβασαν στή μεγάλη χειμερινή αίθουσα και μās πέρασαν χειροπέδες. Βλαστημούσαν και μās χτυπούσαν. Πήγαμε στο τμήμα με τὰ πόδια.

Ό Γέροντας στīs 3 μετά τὰ μεσάνυχτα τηλεφώνησε στον έπίσκοπο του Πειραιά. Τόν ζύπνησε και του είπε:

—Κοιμάσαι, ευλογημένος; Σήμερα έορτάζουν οί 12 μάρτυρες, που μαρτύρησαν στο τάδε θέατρο για τὰ αντίχριστα καμώματα.

—Γι' αυτό με ζύπνησες;

—Όχι, αλλά τὰ παιδιά σου, τὰ παιδιά του Πειραιά, είναι φυλακισμένα στο τμήμα. Πήγαινε να δής το ποίμνιό σου.

Ό δεσπότης ήρθε στο τμήμα και μās ρώτησε τί κάναμε. Του είπαμε ό,τι έγινε: αλλά το παράπονό μας ήταν, ότι άκόμα και στο τμήμα οί άστυνομικοί βλαστημούσαν τὰ θεία. Πήγε στο γραφείο του διοικητού και έγγυήθηκε για μās, ότι θα παρουσιαστούμε στο δικαστήριο και δέν θα εξαφανιστούμε, και μās άφησαν έλεύθερους.

Ή δίκη μας

Όταν ώρίστηκε το δικαστήριο ένεργήσαμε για να βρούμε δικηγόρο. Είπαμε στον κ. Μόσχο, που ήταν στέλεχος τής «Ζωής» (έκείνη τή χρονιά ήταν αντιπρόσωπος στο συνέδριο τών εκκλησιών). Ή άπάντησί του ήταν:

—Δέν ύποστηρίζω ποτέ χριστιανούς που άγωνίζονται στα πεζοδρόμια.

Είπαμε στον κ. Ψαρουδάκη και μās είπε:

—Δέν έρχομαι, γιατί δέν θα κάνουμε τίποτα.

Οί κατηγορίες ήταν πάρα πολλές: ματαίωσι τών καλλιστείων, μεγάλες ζημιές στο μπάρ, ξυλοδαρμός άστυνομικών κ.ά.. Ό Γέροντας, άφου δέν δεχόταν κανένας να μās ύπερασπιστή, είπε ότι θα έρθη έκείνος:

—Στον Πειραιά δίκασαν και τόν «Παπουλάκο», και δέν έβαλε συνήγορο: και όταν τόν ρώτησε ό πρόεδρος, άπάντησε ότι συνήγορο έχει τόν Κύριο ήμων Ήησοϋ Χριστό.

* * *

Έκείνη τήν έποχή δέν ύπήρχε δικαστικό μέγαρο στον Πειραιά, γιατί είχε καταστραφή στον πόλεμο. Ή δίκη μας θα γινόταν σ' ένα πολύ μεγάλο κατάστημα παραπλεύρως άπό τήν πλατεία τής Τερψιθέας. Το δικαστήριο ήταν πενταμελές. Ή αίθουσα ήταν γεμάτη άσφυκτικά. Μέσα στην αίθουσα έτυχε να είναι παρών ό Σίμος, ό άρχηγός τών ύπαρξιστών. Ήτρω-

γε κουλούρι, και ό πρόεδρος διέταξε να τόν βγάλουν έξω λόγω άνάρμοστης συμπεριφορās.

Ήρθε ή ώρα. Μās φώναξαν έναν - έναν και τους 12, αλλά δέν ύπήρχε χώρος και βολευτήκαμε όρθιοι. Μās ρώτησε ό κ. πρόεδρος αν είχαμε δικηγόρο. Όταν άπαντήσαμε άρνητικά, πετάχτηκε ό πατήρ Αυγουστίνος, λιτός και άσκητικός όπως ήταν πάντα. Παρουσιάστηκε μπροστά και ανέλαβε όλη τήν ευθύνη επάνω του. Ό κ. πρόεδρος τόν ρώτησε τί γράμματα ζέρει.

—Τὰ γράμματα του Κυρίου ήμων Ήησοϋ Χριστού.

Ξαφνικά ένας ψηλός ηλικιωμένος και έπιβλητικός κύριος, που ήτανε δικηγόρος και έτυχε να βρίσκεται στην αίθουσα έκείνη για μι άλλη ύπόθεση, πήρε το λόγο και είπε:

—Είναι περιττό να συστηθώ, γιατί με γνωρίζετε πολύ καλά. Άκουσα που διαβάζατε το τρομερό κατηγορητήριο τών 12 νέων και λαχτάρησα. Αν και βρίσκομαι στο τέλος τής καριέρας μου, ευχαριστώ τόν Θεό που μου δίδεται ή μοναδική ευκαιρία να ύπερασπισθώ τους άξιους αυτούς νέους, ανιδιοτελώς. Πιστέψτε εις τήν τιμή μου, ότι ουδόλως γνωρίζω τόν παπουλάκο και τους χαριτωμένους νέους κατηγορουμένους. Είναι ή ευτυχέστερη ήμερα τής καριέρας μου, γιατί στην ουσία θα ύπερασπισθώ τόν Κύριο ήμων Ήησοϋ Χριστό...

Θα χρειαζόταν βιβλίο όλόκληρο για να γραφή ή άγόρευσί του. Συγκινήθηκε όλο το άκροατήριο. Ή αίθουσα ήταν γεμάτη μέχρι το πεζοδρόμιο. Έκει βρισκόταν ένας κουλαράς καθηλωμένος με τόν ταβλά στο κεφάλι του και άκουγε δακρυσμένος. Ό εισαγγελέας, όταν είδε τὰ δάκρυα του κουλουρά (διότι ή έξέδρα τών δικαστών ήταν ψηλή), με συγκίνησι και έκείνος σηκώθηκε όρθιος και είπε:

—Συγκινείται ό λαός μας. Συγκινημένος και ό κουλουράς, με το βάρος τής τάβλας πάνω στο κεφάλι του, καθηλωμένος τρεις ώρες, άψηφώντας ότι θα του μείνουν άπούλητα τὰ κουλούρια του.

Άνέφερε άκόμη ότι ήταν και ό ίδιος συγκινημένος, γιατί και ό άδελφός του πέθανε στην Άλβανία ύπερασπιζόμενος τήν πίστι και τήν πατρίδα.

Στο τέλος τής δίκης ξανασηκώθηκε πάλι όρθιος και είπε:

—Είμαι ύποχρεωμένος να κρίνω με το ρωμαϊκό δίκαιο. Άψηφώντας τήν έκθεσι που θα μου κάνουν, θα κρίνω με το χριστιανικό δίκαιο. Κρίνω λοιπόν άθώους τους νεαρούς κατηγορουμένους. Και προτρέπω τή νεολαία μας ν' ακολουθήση με γενναιότητα τόν Χριστό, για να δη ή πατρίδα μας καλύτερες μέρες.

Ή άγόρευσι του δικηγόρου μās κατέπληξε. Τρεις ώρες κράτησε! Χειμάρρος όρημτικός, και χωρίς να έχη έτοιμασπή, διότι δέν μās γνώριζε - τόν Γέροντα τόν γνώριζε μόνο έξ άκοής.

Όταν τελείωσε ή δίκη, ό σεβαστός Γέροντας ανέβηκε μαζί μας στην πλατεία Τερψιθέας. Τυχαία τότε κάποιος φωτογράφος μās φωτογράφησε τήν ώρα που βαδίζαμε μαζί του. Αυτή τή φωτογραφία σās τήν άποστέλλω. Με τήν πρώτη ευκαιρία ό Γέροντας έβγαλε τήν «Σπίθα» με τόν τίτλο «Το δάκρυ του λαού» (φ. 149/Οκτ. 1953).

(†) Αντώνιος Π. Ήωαννίδης